

Indenrigs- og Sundhedsministeriet  
Center for Kommunaløkonomi  
J.nr. 1005072  
mme

30. juni 2010

**Indenrigs- og Sundhedsministerens talepapir ved  
besvarelse af samrådsspørgsmål AB, AC, AD og AE  
vedr. objektiv sagsbehandling d. 2. juli 2010**

*Det talte ord gælder*

**Spørgsmål AB:**

"Vil ministeren love, at ansøgere om folkepension, boligsikring og andet ikke risikerer dårligere sagsbehandling og f.eks. færre ydelser, nu hvor den såkaldte objektive sagsbehandling fjernes fra kommunerne, beskæres betydeligt og overgår til 3-5 centrale centre?"

**Spørgsmål AC:**

"Er det succesen med centralisering af SKAT, der har fået regeringen til at foreslå samme fremgangsmåde for så vidt angår objektiv sagsbehandling?"

**Spørgsmål AD:**

"Er det udtryk for en bevidst centraliseringspolitik, at regeringen samler objektiv sagsbehandling i nogle få centrale centre frem for at have en decentral struktur med sagsbehandling i hver kommune?"

**Spørgsmål AE:**

"Er det udtryk for, at regeringen har opgivet hovedsigtet med strukturreformen, der i følge tidligere indenrigsminister Lars Løkke Rasmussen var, at sikre borgerne én indgang til det offentlige, når regeringen nu bryder op endnu en gang og laver endnu flere indgange til det offentlige som f.eks. nu med de nye centre, der skal tage sig af den såkaldte objektive sagsbehandling?"

**Svar:**

Udvalget har stillet fire spørgsmål til aftalen med kommunerne om at samle den objektive sagsbehandling i nogle få

sagsbehandlingscentre. Der er tæt sammenhæng mellem de fire spørgsmål, og derfor tillader jeg mig at besvare spørgsmålene samlet.

Lad mig starte med en smule baggrund:

Udgangspunktet for denne aftale – som har været analyseret i samarbejde med KL og forberedt i to år – er, at de omfattede ydelser grundlæggende tildeles efter objektive kriterier, der er fastsat i lovgivningen. Det betyder på den ene side, at reglerne ikke efterlader et rum for lokalpolitisk fastlagte serviceniveauer, og altså også, at samlingen af den objektive sagsbehandling ikke rækker ved det kommunale selvstyre.

På den anden side er det netop sagsbehandlingens objektive karakter, som gør, at der kan opnås betydelige stor-driftsfordele – og også en langt mere ensartet sagsbehandling, ved at samle administrationen i nogle få sagsbehandlingscentre.

Det hører også med til forhistorien, at selvom *formålet* med at samle sagsbehandling er at skabe en mere effektiv administration, så er det en fuldstændig *afgørende* præmis for alt arbejdet med objektiv sagsbehandling, at der skal være sikker og stabil drift før, under og efter implementeringen. Vi snakker jo om grundlæggende forsørgelsesydelse, der skal være korrekte og udbetales til tiden.

Udgangspunktet for alle analyserne og også selve kommuneaftalen er desuden, at samlingen af den objektive sagsbehandling skal ske uden materielle regelændringer. Gennemførelsen af den nye organisering vil altså ikke medføre ændringer af ydelseernes sammensætning og størrelse, og borgerne vil have de samme rettigheder og pligter og den samme beskyttelse, som de har i dag.

Jeg vil også gerne aflive den myte, at objektiv sagsbehandling skulle være udtryk for, at regeringen skulle

arbejde målrettet på at centralisere myndighedsopgaver. Regeringen er optaget af at lægge opgaverne dér, hvor det er mest hensigtsmæssigt. Og i tilfældet objektiv sagsbehandling har det fælles arbejde med KL altså vist, at opgaven løses bedst i en selvstændig, kommunalt forankret forvaltningsenhed, som modtager bistand fra ATP, der skal stå for selve administrationen og sagsbehandlingen.

Derfor er det helt naturligt, at regeringen og kommunerne nu er blevet enige om at gennemføre dette store projekt, som altså både vil skæppe i kommunekasserne og gavne retssikkerheden og dermed være en fordel for borgerne.

Samtidig er det dog helt afgørende for regeringen, at de svage borgere og den helhedsorienterede borgerbetjening ikke bliver tabt på gulvet.

Derfor vil den fremtidige borgerservice også gå på to ben:

For det første vil den digitale borgerbetjening få et stort løft, så det bliver nemt og attraktivt for borgerne at betjene sig selv.

For det andet vil kommunerne og deres borgerservicecentre blive ved med at være dén centrale myndighed og indgang

- for borgere, som har sammensatte eller akutte problemer,
- for borgere, som ikke kan betjene sig selv via selvbetjeningsløsninger og telefonisk kontakt,
- og for borgere, som blot vælger at møde personligt op i borgerservicecentret.

Som et eksempel på, at kommunerne fortsat skal tage vare på de ydelser, som forudsætter tæt kontakt til borgeren, kan nævnes vigtige ydelser som personligt tillæg og helbredstillæg til pensionister.

Der ligger med andre ord nogle meget grundige overvejelser til grund for den fremtidige fordeling af og samarbej-

det om opgaverne mellem sagsbehandlingscentrene og kommunerne. Jeg kan desværre ikke påtage mig at reddegøre for disse overvejelser i yderligere detalje her, men vil i stedet henvise eventuelle tekniske og opfølgende spørgsmål til min kollega, beskæftigelsesministeren.

Jeg vil dog gerne afslutningsvist endnu en gang slå fast, at det afgørende for regeringen er, at de offentlige opgaver bliver løst på den mest hensigtsmæssige og fornuftige måde.

I sådanne overvejelser indgår der naturligvis en lang række hensyn og afvejninger. Det var sådanne afvejninger, som førte til, at den statslige beskæftigelsesindsats blev overført til kommunerne 1. august sidste år. Og det er den samme type af afvejninger, som fra sommeren 2012 vil give Danmark en mere effektiv ydelsesadministration, til glæde for samfundet og den enkelte borger.

Tilmed vil objektiv sagsbehandling ikke rykke ved, at kommunerne er indgangen til den offentlige sektor, det vil også frigøre ca. 300 mio. kr., som bliver i kommunerne.